

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΑΦΥΣΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Περσότερα τ' άφίσιμα στο θέατρο του κόσμου,
 με πιο άφίσιμα θαρρώ απ' όσα βλέπω μπρός μου.
 Λουλούδι και κομπολόγι γυναίκα παντρεμένη,
 ακαθάρτος τραγουδιστής και στολισμένη γηρα,
 φτωχός κωμικοτεράφωνος, γρηιά φτιασδομένη,
 τσιπυλάρης γέρος και κομπολόγι με γάντια και με μύρα.
 Γυναίκα άσχημομούρη που θέλει παντρεά,
 υπάλληλος και τίμιος μέσα στη κομηρανή,
 φτωχό κορίτσι του λαού που κάνει την ζωή
 και δάσκαλος παλλημαράς και με νοσηρανή.
 Με νού γεροντοκόριτσο και του σιμού χωράτης
 και τιμημένη κοτελλά με γέρο στο πλευρό της,
 και κροθονόμος νεοέλληνας, Ρομηός άριστοκράτης,
 με δίχως φίλο της καρδιάς μαμουρα στον καρπό της.
 Άντρας που ή γυναίκα του τον σέβει από τη μήτη,
 άντρας γυναίκας άμορφης που ξενουαστος κομμάτι
 και τιμημένα άγματα στη μέση του Θεοράτη
 και κωκανότορχος καιός και τίμιος δικλοιάτης.
 Άνθρωπος που δεν έχει αυτιά τ' άκούση μελωδία,
 καρδιά που τ' λουλούδι άδιάφορα κιντάζει
 και αλλικός που βασιλιά δουλεύει με καρδιά
 κ' άριστοκράτης γιά φτωχό στ' αλίθεια να στενάξει.
 Κοπότς και άπονηροίτος, ημιός άκοητομάτης
 και παντοπόλης καθαρός με αλάδοτα δεφτέρα
 και Τσιριγούτης άποτος και άκωτος Μανάτης
 και της 'Ελλάδος ύπορχός με παστρικά τ' χέρια.
 Πιστεύω την εξάφεια γράφο γιά τον κανόνα
 σε τούτον τον άριστο που βρέθηκα άνω!

ΑΕΙΠΕΙ ΕΝΑ

Σούδωσε ο ήλιος τη λαμπρότητα σου
 στη γλυκειά σου όμη που άγάτη χίνει,
 όλες τις άχτιδες γιά χρυσά μαλλιά σου
 και στα μαύρα μάτια φιλογερό καμίν.
 Σούδωσε ο Άπριλς όλα τ' λουλούδια
 κ' είνε τ' μάγονιά σου τριανταφυλένια,
 σούδωσε τ' άρθότα τ' γλυκά τραγουδία
 άπο τραγουδοίνε χείλη ζαχαρένια.
 Όλα, όλα τάχες, λείπει μόνο ένα
 και γ' αυτό δεν έχεις εύστολαχιά, πουλί μου :
 ή καρδιά! Κι' άν θέλεις, άκούσε με μένα,
 πάρε τη δική μου...

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Χίλιες φορές, Νερβάδα μου, σε είδα,
 όταν ξηνάς δραστή την αυγή,
 ή εχης πρώτη-πρώτη σου φροντίδα
 ή πιά στο καναρίνι σου φαγι.

Μονάχη καθαρίζεις το κλωβι του Μου είπες:—Το μικρό μου κανα-
 ήκει που τήχεις τ' φτωχό κλειστό, μέσ' στην καρδιά μου τόχω, τ' (ρίν
 κ' αυτό με την τραγουδιστή φωνή (άγατό,
 (του γιανι πατέ τ' στόμα του δεν κλει-
 θαρρείς δια σου λείε ενίχραιστώ), μ' τραγουδάει πάντα χαροπότς...»
 ή φωνή σου κλειστή
 ή φωνή σου κλειστή
 ή φωνή σου κλειστή

ΣΕ ΜΙΑ ΕΑΝΘΗ

Τι παράξενο!.. Στοχάσου, κ' ήμεις φέγγει στα μαλλιά σου
 συννεφιάζει ο ούρανος ήλιος καλοκαιρινός!

ΣΑΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ...

Σάν θα πεθάνης —ό Θεός
 ποτέ να μην τ' δώσει!—
 κανούργιο άστέρη θα φανή
 ήπλά στον ούρανό.
 Και μέσ' τούτο γλυκοχάραμμα,
 κοντά να ήμη κροθώσ,
 θα βγαίνη πάντα συντροφιά
 με τον Αδύρανό.
 Θά είν' ή λάμψη του γλυκειά
 σαν τη γλυκειά ματιά σου.
 Σ' αυτό τ' άστέρη, άγάτη μου,
 θα δώσω τ' όνομά σου!

Μείλιμα έτσι με τ' δάκτυλο στη σκανδάλη των όπλων μας ά-
 ζετή ώρα.

Ξαφνικά άκούσαμε έναν παράξενο θόρυβο πίσω από τους σταύλους,
 που ό μανδρόκοπος ήταν μισογυρομειωμένος.

- Άκούς, άφεντικό; μω έίπε σιγά ό Δημήτρης.
- Ναι, άκουσα.
- Είν' αυτός!..
- Ναι, ναι, αυτός... Σήχωσε τ' όπλο σου κ' έχε το έτοιμο. Μόλις
 βεβαιωθούμε, θα ρίξουμε κ' οι δύο.

Ό θόρυβος ξανακούστηκε. Άσθέστες και χόματα πέσανε από τόν
 τοίχο πάνω στη σκεπή των σταύλων.
 — Νά ρίξω; με ρώτησε ό κηπουρός.

Μιά πριν προλάβω να τού άπαντήσω, ένας τρομακτικός κρότος ά-
 κούστηκε. Μιά μεγάλη πέτρα έξοσφενδονίστηκε έναντιον μας και πήγε
 και χτύπησε με άφάνταστη δύναμη πάνω στον κορμό ενός δέντρου.
 Τό δέντρο σείστηκε σάροζο. Άν μας πετύχανε ό όγκόλιθος αυτός,
 θα μιάς θρυμματίζε τ' κροάνιο σάν αυγό!..

— Άν και τ' χέρια μου τρέμανε, περιβόλησα.

Ό Δημήτρης έταξε τ' ίδιο. Και στη λάμψη του όπλου του πρόφτα-
 να τόν διακρίνω. Ναι, Θεέ μου!.. Έσπεχε πάνω στον τοίχο. Είδα
 τη μαύρη σιλονέτα του και τίποτε άλλο. Κι' ένοι τομαζόμιον τώρα
 να τού ρίξω στα σίγουρα, τόν άκουσα να μουγκρίζει άγρια, να πηδάει
 έξω και να φεύγη μακριά...
 — Πέρασαμε όλη τη νύχτα άπνοια... Χίλια—δύο σχέδια περνούσαν
 απ' τ' μικρό μου. Έπρεπε να προλάβω την καταστροφή,
 τη συμφορά... Έπρεπε να πάρω μι' άπόφασι...

(Απ' τ' Ημερολόγιο του Βλαδιμήρον Χάιντεβιτς)

Συνέχετα. —Τήν έχουμε άσχημα... Οί ύπηρέτες
 ζάτι μισόστηκαν. Είνε όλοι τους σκεπτικοί κ' άμύητοι.
 Σήμερα τ' πρωί, ή ύπηρέτρια που περιπατείται τη γαριά,
 της είπε πώς μένει τις νύχτες άγρυπνη.

—Κάτωος γυρίζε στον κήπο, κυρία, πρόθεσε. Είν' ένας
 άνθρωπος ψηλός, με μαύρα ρούχα... Τα σκυλιά σφάλα-
 ζουν σάν να προμαντεύουν θάνατο... Φοβάμαι, κυρία, φο-
 βάμαι πολύ!.. Γυρίζουν φαντάσματα!..

— Η γαριά έχωμε τη θυμωμένη.

— Φαντάσματα... Κουταμάρες... Άνοηστες! φώναξε ή
 γαριά γεμάτη όργη. Νά μη ή ξανακούσω να πής τέτοιο
 λόγο. Δεν υπάχουν φαντάσματα. Άκούς; ;...

—Ότόσο, όλο τ' σάτι είνε άνάστατο. Κάτι τ' άόρατο
 και τ' τρομερό πλανάται παντού έδώ μέσα, έδώ που βασι-
 λικε ως τ' προχτές άόμα ή χαρά!..

Φαίνεται πως τ' τέρας αυτο ξαναέρθε στην έπαυή μι' ά
 από αυτές τις νύχτες. Για νά ξαφνιστούν οι ύπηρέτες, θα
 πη πώς ζάτι είδαν...

Μά έχουμε λάβει πια όλα τ' μέτρα μας.

— Η έπαυή φρουρείται τη νύχτα άγρύπνως. Έκτός αυ-
 τού, έχω πάρει και τήν άπόφασι μου. Άν ό Σατανάς αυ-
 τός ξαναέρθη και μιάς ξεφύγη, δεν θά μείνω με στανω-
 μένα τ' χέρια. Θα τόν κληνηθώ μέσα στον ίδιο του τόν
 πάγο...
 — Ό Δημήτρης είνε πρόθυμος να μ' ακολουθήσει. Σέρω
 καλά τόν πάγο. Θα πάω και πάνω και δεν θά γυρίσω πί-
 σω άν δεν τόν έξοντώσω... Όρχίζομαι στη σωτηρία της
 ψυχής μου, πώς θα συντηρήω τ' άνθρωποκόμοφο τέρας...

(Απ' τ' Ημερολόγιο του Βλαδιμήρον Χάιντεβιτς)

Συνέχετα. —'Ηθελε!.. 'Ηθελε πάλι, χτές τη νύχτα. Ούταν πε-
 ρασμένα μεσάνυχτα, διαν άκούσαμε τ' σκυλιά να ρυάζονται. Ήταν
 ή ώρα που φρουρούσε ό Δημήτρης. 'Ηθελε και με ζήτησε άμείως.
 Ήταν πολύ παραγμένο.

— Ευτάπε, άφεντή, σηκωθήτε γρήγορα!..

— Πήδησα απ' τ' κρεβάτι μου κ' άρπαξα τ' όπλο μου.
 — 'Ηθελε!.. Τριγυρίζε στον κήπο... Άκούσα τ' περιπάτημά του,
 μου είπε ό πιστός μου κηπουρός.
 — Άνέθρα σε μι' καρέκλα και κατέβασε τήν εικόνα της Παναγίας.
 — Έλα μαζί μου, είπα στο Δημήτρη.

Μ' ακολουθήσε και βγήκαμε σιγανοπατώντας σ' έναν έξώστη που
 έβλεπε πρός τόν κήπο. Σταθίκαμε έκει, μέσα στο σκοτάδι, με άρου-
 γροζώμιστε. Κανένας θόρυβος. Άπλότη ήσυχία. Κι' αυτά τ' σκυ-
 λιά έχανε πάλια να ρυάζονται... Γιατί τάχα;
 — Έσομα στ' αυτιά του κηπουρού και τόν ρώτησα :

- Μήπως έχανες λάθος; Δεν άκούω τίποτε. Τά σκυλιά λούφαξαν.
- Όχι, άφεντή. Άκούσα καλά. Ήταν αυτός.
- Ν' ανήψομε τ' φανάρι και να κατέβουμε κάτω, είπα και τρά-
 βηξα να μωό μέσα.

Τή στιγμή αυτή ακριβώς άκούστηκε από τ' μέ-
 ρος της αλλής ένα παράξενο, ένα άλλόκοτο κλά-
 ψημα, που δεν είχε τίποτε τ' ανθρωπίνα.

Σταθίκαμε γεμάτοι άγωνία.

Τό κλάψημα έπαψε και ξανακούστηκε πάλι σε
 λίγο. Ύστερα άκουσα τόν Πιστό να γανγίξη, να
 γανγίξη άγρια, μανιασμένα.
 — Έμωρός! φώναξε.

Ό Δημήτρης μ' ακολουθήσε!..

(Άκολουθεί)

